

Arrest

nr. 84 311 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 september 2011 houdende het ministerieel besluit van terugwijzing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2012.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, waarbij zij, bij het aanhalen van artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), benadrukt dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing in de gevangenis bevond en bijgevolg van mening is dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep laattijdig is.

Artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat indien het een beroep betreft dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in de strafinrichting te Wortel. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de kennisname van de bestreden beslissing van 14 september 2011 door de verzoekende partij geschiedde op 26 september 2011, doch de verzoekende partij heeft geweigerd te (hand)tekenen.

Niettegenstaande de verzoekende partij onder het kopje “ontvankelijkheid” van haar verzoekschrift, alsmede middels het bij het verzoekschrift neergelegde afschrift van de bestreden beslissing en de akte van kennisgeving hiervan, voorhoudt dat de bestreden beslissing haar slechts op 26 februari 2012 ter kennis werd gebracht, dient de Raad aldus vast te stellen dat de verzoekende partij reeds op 26 september 2011 op rechtsgeldige wijze in kennis werd gesteld van het ministerieel besluit waartegen huidig beroep is gericht. De weigering om dat wat wordt betekend, *in casu* het ministerieel besluit van 14 september, in ontvangst te nemen, is immers zonder belang voor de regelmatigheid van de betekening (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, afdeling administratie, 2. ontvankelijkheid, Die Keure, algemene reeks nr. 10, 1996, p.425). Aldus houdt de weigering om een stuk voor kennisname te ondertekenen, welke niet is ingegeven door overmacht doch het gevolg is van een vrije wilsbeslissing, niet in dat er geen rechtsgeldige betekening is gebeurd (RvS 5 november 1992, nr. 40965, RvS 14 februari 1995, nr. 51630). Het komt een bestuurde niet toe om met dergelijke weigering het normale verloop van beroepstermijnen te dwarsbomen (RvS 31 augustus 2006, nr. 162 216).

Ter terechtzitting van 16 mei 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet en naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 4 april 2012, uitdrukkelijk gevraagd wat haar standpunt ter zake is. Zij beperkt zich tot de stelling dat “de Raad erover zal oordelen”. Hierbij weerlegt de verzoekende partij bovenstaande vaststellingen niet. Voorts wijst de Raad erop dat de feitelijke kennisname een beroepstermijn kan doen aanvangen (RvS 11 januari 2000, nr. 84 600) en dat zelfs bij een eventuele ‘tweede kennisgeving’ zoals aangebracht door de verzoekende partij, deze hoe dan ook geen nieuwe beroepstermijn doet lopen wanneer de eerste kennisgeving geldig was (RvS 28 oktober 2009, nr. 197.443).

De Raad acht het bewezen dat de bij huidig beroep bestreden beslissing ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij op 26 september 2011. Derhalve is 11 oktober 2011 de uiterste datum waarop de verzoekende partij die toen werd vastgehouden in de strafinrichting te Wortel, een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 15 maart 2012 ingediende beroep kennelijk laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De verzoekende partij voert ter terechtzitting van 16 mei 2012 evenmin tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass, 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het beroep is bijgevolg manifest laattijdig ingesteld. Er wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS